

נדריס פב

עניין: מניעת תשמיש אי הוי עינוי נפש

רמב"ם אבל פ"א

א "מצות עשה להתאבל על הקרובים. שנאמר ואכלתי חמאת היום הייטב בעיני ה'. ואין אבילות מן התורה אלא ביום ראשון בלבד שהוא יום המיתה ויום הקבורה. אבל שאר השבעה ימים אינו דין תורה. אף על פי שנאמר בתורה ויעש לאביו אבל שבעת ימים ניתנה תורה ונתחדשה הלכה ומשה רבינו תקן להם לישראל שבעת ימי אבלות ושבעת ימי המשתה:

רמב"ם אישות פ"י

יד מותר ל'ארס בכל יום חול אפילו ולובט' באב בין ביום בין בלילה. אבל אין נושאין נשים לא ו'מובע"ש ולא באחד בשבת גזירה שמוא יבוא לידי חילול שבת בתיקון הסעודה שהחזן טרוד בסעודה. ואצ"ל שאסור לישא ו'טאשה בשבת. ואפילו בחולו של מועד אין נושאין נשים כמו שביארנו לפי שאין מערבין שמחה בשמחה שנאמר מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת.

כלי גולה – דף פא :

משום דאין עושין מצוות חבילות דענין שיהי לב פנוי למצוה אחת ולא יפנה עצמו הימנה, וכן שמחה בשמחה יהיה לב פנוי בשמחה. (ועיין במראה הפנים בירושלמי שם [מ"ק פ"א ה"ז] דדיין מדברי החוס' דדבר הבא מכת סבא ילפינן ממחן חורה ומישב שם הסמירה בירושלמי גופיה דלעמין אין מערבין שמחה בשמחה ילפינן ממחן חורה ולעמין חבילות לא ילפינן, ע"ש.) א"כ דכל עיקר הטעם דאין מערבין שמחה בשמחה הוא שבעין שיהיה לב פנוי – לפי השמי בחוס' – שפיר יש ללמוד מקודם מחן חורה, דכמו דלמרינן בב"ק [ב:] דאין למדין דברי חורה מדברי קבלה מ"מ גלי מלחא בעלמא ילפינן, ע"ש, כמו"כ לעמין ילפותא מקודם מ"מ נמי לעמין גלי מלחא דאין אדם יכול לפנות לב לשתי שמחות שפיר יכולים ללמוד, דאינו רק כעין מציאות דא"א לשמח לב בשמי דברים יחד ובעינן לב פנוי לדבר אחד, אבל בלחמ סבירא ליה לרמב"ם דלא ילפינן מקודם מחן חורה אס הוא לדינא. וע"כ לא הביא הרמב"ם הדין דקורא לאברהם אברם עובר בעשה דברכות [ג.] ראה צל"ם שם, ומהר"ם שם [ד"ה כל הקורא] הביא משו"ת חוות יאיר שעמד כבר בזה.

כתב צל"ם אע"ג דמייתי ליה מקרא אס חענה אס צנתי אסמכתא בעלמא הוא.

הנה אפשר לומר דמשום הכי הוה אסמכתא, דלא ילפינן מקודם מחן חורה כדאימא ביר' מו"ק [פ"ג ה"ה], ועיין ברמב"ם הל' אבל [פ"א ה"א] דכתב אבל שאר שבעה ימים אינו דין חורה אע"פ שגא' בחורה ויעש לאביו אבל שבעת ימים, נחנה חורה ונתחדשה הלכה ומשה רבינו חיקן להם לישראל שבעת ימי חבילות ושבעת ימי המשחה, הרי מכאן דס"ל לרמב"ם דאין לומדים מקודם מחן חורה.

אמנם אין זה כלל מוחלט, דהא מצינו ברמב"ם גופי דיליף מקודם מחן חורה, ראה צה"ל אישות [פ"י ה"ד] דכתב ואפילו בחוה"מ אין נושאים נשים כמו שצארנו לפי שאין מערבין שמחה בשמחה, שגא' מלא שבעת ימים ונתנה לך גם את זאת, הרי דיליף מקודם מ"מ, ועיין בחי' החת"ם לכחוטת [ד.] דעמד בקו' זו. ולפענ"ד נראה לישב קו' זו לפי שאימא בחוס' מו"ק [ח: ד"ה לפי] שכתב ב' טעמים למה אין מערבין שמחה בשמחה, אי מטעם גזירת הכתוב, ובי

תוס' מועד קטן ח :

לפי שאין מערבין שמחה בשמחה. גזירת הכתוב כדדריש לקמן מקרא דשלמה וצירושלמי^פ דריש מדכתב^ק מלא שבעת ימים ונתנה לך גם את זאת וטעם נראה קצת דכמו שאין עושין מצוות חבילות^ק דבעינן שיהי לב פנוי למצוה אחת ולא יפנה עצמו הימנה וכן שמחה בשמחה^ק יהיה לב פנוי בשמחה: **ברח"ד** ו'א באשתד. עיקר דרשה הוא ולא אסמכתא כדלמרינן פ"ק דחגיגה (ד' ח: ושם) ורב אשי האי בחגך מאי דריש

